

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปสาระสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย นำเสนอเป็น 2 หัวข้อ ดังนี้คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศและต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์

โรคเอดส์ (Acquired Immune Deficiency Syndrome หรือ AIDS) เป็นกลุ่มอาการของโรคที่เกิดขึ้น เนื่องจากการที่ร่างกายมีภูมิคุ้มกันเสื่อมหรือบกพร่อง อันเป็นผลมาจากร่างกายติดเชื้อไวรัส Human Immunodeficiency Virus (HIV)

การระบาดของเอดส์ (สถาพร มานัสสถิตย์, 2533) การระบาดของโรคเอดส์ในประเทศไทยหรือประเทศใดก็ตาม จะมีการระบาดมากในกลุ่มเสี่ยงบางกลุ่มก่อนโดยระบาดเป็นยุค ๆ คือ

1. ยุคแรก (First Wave) จะระบาดในกลุ่มชายรักร่วมเพศมากกว่ากลุ่มอื่นก่อน
2. ยุคที่สอง (Second Wave) คือ ในกลุ่มผู้ติดยาเสพติด
3. ยุคที่สาม (Third Wave) จะระบาดในกลุ่มหญิงโสเภณี
4. ยุคที่สี่ (Forth Wave) เป็นการระบาดในกลุ่มครอบครัว สามีภรรยา และเด็กแรกเกิด

สำหรับประเทศไทยขณะนี้กำลังระบาดเข้าสู่ในยุคที่ 4

การติดต่อของโรคเอดส์

เชื้อโรคเอดส์ติดต่อกันได้ 2 ทางใหญ่ ๆ คือ ทางเพศและทางเลือด

1. ทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์สำล้าส่วนระหว่างชายกับชาย และชายกับหญิง จะมีการติดเชื้อเอดส์ได้ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีเชื้ออยู่ในตัว เพราะเชื้อโรคเอดส์จะออกมา กับน้ำกามของผู้ชาย และออกมากับน้ำเมือกในช่องคลอดของผู้หญิงที่เป็นโรค

2. ทางเลือด หรือผลิตภัณฑ์ของเลือด ได้แก่ การรับเลือดที่มีเชื้อเอดส์ เข้าไป เช่น โดยการถ่ายเลือด การใช้เข็มฉีดยาที่เป็นเลือดของคนติดเชื้อโรคเอดส์ เช่น การใช้เข็มฉีดยาร่วมกันในกลุ่มผู้ติดยาเสพติด โดยการฉีดยาเข้าเส้นเลือด การติดต่อจากแม่ไปสู่ลูกโดยผ่านรก การปลูกถ่ายอวัยวะ หรือการผสมเทียม การถูกเข็ม หรือของมีคมที่เป็นเลือดเอดส์ตำ เช่น การที่บุคลากรทางการแพทย์ถูกเข็มที่เป็นเลือด ตำ การลัก การฝังเข็ม การเจาะรูตุ่มหู การเสริมสวยที่ใช้ของมีคมซึ่งไม่สะอาด

โรคเอดส์ไม่ติดต่อทางใด

1. โรคเอดส์ไม่ติดต่อโดยผ่านทางน้ำลาย น้ำมูก น้ำตา เสมหะ ปัสสาวะ อุจจาระหรือเหงื่อ แม้ว่าอาจพบเชื้อโรคเอดส์ในน้ำคัดหลังเหล่านี้ได้ก็ตามแต่ปริมาณเชื้อ มีไม่มาก และโอกาสที่ผู้รับจะมีบาดแผลให้เชื้อเอดส์เข้าสู่ร่างกายเลยมีน้อย โอกาสจะ ติดยาก ดังนั้น การพูดจา การร่วมรับประทานอาหาร การทำงานใกล้ชิด การจับเนื้อ ต้องตัว การพยาบาล การใช้แก้วน้ำ การใช้ส้วมหรือสระว่ายน้ำร่วมกับคนที่ติดโรคเอดส์ จึงไม่เป็นการเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์

2. ยุงไม่นำเชื้อเอดส์แม้จะพบว่า เชื้อโรคเอดส์ในตัวยุงได้ถ้ายุงไปกัดคนที่ เป็นเอดส์แต่เชื้อโรคเอดส์ในตัวยุงไม่แบ่งตัว โดยจะอยู่ในตัวยุงได้ไม่กี่ชั่วโมงก็ตายไป ขณะเดียวกันยุงที่ดูดเลือดคนอื่นแล้ว จะไม่กัดคนอื่นภายในวันเดียวกัน และเลือดผู้ป่วยที่ เปื้อนปากยุงก็มีไม่มากและอาจถูกทำลายโดยน้ำย่อยที่อยู่ในน้ำลายยุง ดังนั้นจึงไม่พบมี การระบาดของโรคเอดส์

กลุ่มเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์

1. ชายรักร่วมเพศ (Homosexual) หรือชายรักร่วมทั้งสองเพศ (Bisexual) สำหรับพวกเลสเบียน อัตราเสี่ยงต่ำกว่าไฮโม
2. หญิงที่เป็นภรรยา เป็นคู่นอน คู่ขา หรือแฟนของชายรักร่วมทั้งสองเพศ
3. ผู้ติดยาเสพติดที่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน (Intravenous drug user หรือ IVDU)
4. ผู้ป่วยที่เป็นโรคเลือด หรือผู้ป่วยที่ต้องได้รับการผ่าตัดที่จะต้องได้รับการถ่ายเลือด หรือจะต้องได้รับผลิตภัณฑ์อันเป็นส่วนประกอบของเลือดเสมอ ๆ
5. บุตรภรรยา ครอบครัว และคู่นอนของผู้ที่ติดเชื้อเอดส์มาแล้ว และไม่มี การระมัดระวังป้องกันที่ดีเพียงพอ
6. บุตรที่คลอดจากมารดาที่มีเชื้ออยู่ในร่างกาย จากมารดาที่เป็นโรคเอดส์ หรือจากมารดาที่มีคู่นอนเป็นโรคเอดส์
7. ผู้ที่เป็นกามโรคบ่อย ๆ
8. หญิงหรือชายอาชีพพิเศษ (หญิงโสเภณีและชายบริการทางเพศ)
9. หนุ่มสาว นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ขอพบประสบการณ์ทางเพศหรือผู้ที่ ล่าสอนทางเพศ (ในสังคมอเมริกกว่าร้อยละ 80 ของหนุ่มสาวมีประสบการณ์ทางเพศ มาแล้ว ในขณะที่สังคมเมืองไทยเท่าที่มีการสำรวจกัน พบว่าประมาณร้อยละ 40 เคยมี ประสบการณ์ทางเพศมาแล้ว)

อาการของโรคเอดส์

ระยะที่ 1 ระยะคล้ายไข้หวัด ภายใน 2-3 สัปดาห์แรกหลังจากได้รับเชื้อ โรคเอดส์เข้าไป ร้อยละ 20 ของผู้ป่วยที่มีอาการคล้าย ๆ ไข้หวัด คือ มีไข้ น้ำมูกไหล เจ็บคอ ปวดศีรษะ ปวดเมื่อยตามตัว หรือต่อมน้ำเหลืองโต อาการคล้ายไข้หวัดเป็นอยู่ ราว 10-14 วัน ก็จะหยุดไปเอง

ระยะที่ 2 ระยะเลือดเอดส์บวกโดยไม่มีอาการ ราว 6-8 สัปดาห์ภายหลั กจากรับเชื้อโรคเอดส์เข้าสู่ร่างกาย ถ้าตรวจเลือดจะเริ่มพบว่า มีเลือดเอดส์บวกได้และ ส่วนใหญ่จะตรวจพบว่า มีเลือดเอดส์บวกภายหลั 3 เดือนไปแล้ว บางคนอาจต้องรอถึง

6 เดือน โดยที่ผู้ป่วยไม่มีอาการอะไรเลย เพียงแต่ถ้าไปตรวจเลือดก็จะพบว่า มีภูมิคุ้มกันเคยต่อโรคเอดส์อยู่ในเลือดที่เรียกว่าเลือดเอดส์บวก แสดงว่ามีการติดเชื้อโรคเอดส์

ระยะที่ 3 ระยะต่อมน้ำเหลืองทั่วตัวโต ผู้ป่วยจะยังไม่มีอาการ จะมีเลือดเอดส์บวก ต่อมน้ำเหลืองตามตัวโตนานเป็นเดือน ๆ ขึ้นไป

ระยะที่ 4 ระยะใกล้เอดส์หรือระยะที่มีอาการสัมพันธ์กับเอดส์ เริ่มมีอาการเป็นไข้เรื้อรัง น้ำหนักลด ท้องเสียเรื้อรัง อาจมีเชื้อราในช่องปาก เหงื่อออกตอนกลางคืนเรื้อรัง

ระยะที่ 5 ระยะโรคเอดส์เต็มขั้น เป็นระยะสุดท้ายของการติดเชื้อโรคเอดส์ ภูมิคุ้มกันของร่างกายเสียไปเกือบหมด ผู้ป่วยจะมีอาการของการติดเชื้อจำพวกเชื้อฉวยโอกาสบ่อย ๆ เป็นมะเร็งของผนังเส้นเลือดที่เรียกว่า แคโปซี ซาร์โคมา (Kaposi's sarcoma)

อาการเตือน 10 ประการที่สงสัยว่าอาจจะเป็นเอดส์

1. ต่อมน้ำเหลืองโตทั่ว ๆ ไปนานเกินกว่า 3 เดือน อ่อนเพลียมากเป็นเวลาหลายสัปดาห์
2. น้ำหนักลดมากกว่าร้อยละ 10 (หรือราว 4.5 กิโลกรัม) ภายใน 3 เดือน
3. มีก้อนสีแดงปนม่วงแก่ตามตัวและโตขึ้นเรื่อย ๆ
4. เบื่ออาหารและเหนื่อยง่ายติดต่อกันมานานเกิน 3 เดือน
5. เป็นฝ้าขาวในปากนานเกิน 3 เดือน
6. อจจาระร่วงนานเกิน 3 เดือน
7. เป็นแผลโรคเรื้อรังชนิดลุกลามนานเกิน 3 เดือน
8. อาการแขนขาข้างใดข้างหนึ่งไม่มีแรง แขนขาทำงานไม่ประสานกันหรือชัก
9. มีไข้เกิน 37.8 องศาเซลเซียส หรือมีเหงื่อออกกลางคืนติดต่อกันนาน
10. ไอแห้ง ๆ หายใจถี่ ๆ เกิน 3 เดือน บางครั้งมีไข้และหายใจลำบาก ไม่เกี่ยวข้องกับ การสูบบุหรี่

การรักษาโรคเอดส์

แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน

1. การรักษาโรคแทรกซ้อน คือ โรคติดเชื้อฉวยโอกาสหรือมะเร็งที่เกิดขึ้น บางอย่างก็มียารักษา บางอย่างก็ไม่มียารักษา
2. การรักษาที่มุ่งจำกัดไวรัสโรคเอดส์ ในปัจจุบันยังไม่มียาที่ได้ผลแน่นอน ในการฆ่าทำลายไวรัสโรคเอดส์ มีแต่ยาที่ไปหยุดยั้งการแบ่งตัวของไวรัสโรคเอดส์ เช่น ยาไซโดวูดีน (Zidovudine หรือ AZT) ยาที่กำลังศึกษาวิจัยกันอยู่ทั่วโลก เช่น ไดดีออกซีซัยตีดีน (dideoxycytidine = ddC)
3. การรักษาที่มุ่งเสริมหรือกระตุ้นภูมิคุ้มกันที่เสียไป
4. การรักษาทางด้านจิตใจ

การป้องกันโรคเอดส์

1. ควรมีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์และนำมาปฏิบัติกับตัวเอง เพื่อละเว้นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์
2. ล้าง손 อบรม และหาวิธีแก้ไขป้องกันไม่ให้ลูกหลานติดยาเสพติด ไม่ให้ขายบริการทางเพศ
3. อย่าลองเสพยาเสพติด
4. อย่าสำส่อนทางเพศ ถ้ามีการสำส่อนทางเพศต้องใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้ง
5. ชายรักร่วมเพศ คนที่ติดยาเสพติดโดยการฉีดไม่ควรไปบริจาคโลหิต ไม่ว่าจะมียุติกรรมดังกล่าวเพียงครั้งเดียวหรือนานมาแล้วก็ตาม
6. ผู้ประกอบการทุกสาขาที่ทำงานซึ่งเกี่ยวกับการใช้ของมีคม เช่น แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล ช่างเสริมสวย ช่างตัดผมชาย คนที่รับจ้างลัก หรือเจาะรูตุ้มหู ควรมีมาตรการในการใช้ของมีคมให้สะอาด ปลอดภัยจากเชื้อโรคเอดส์ โดยถือว่าเป็นการรับผิดชอบต่อสังคมร่วมกัน

สถานที่ตรวจและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับโรคเอดส์

คลินิกนิรนาม คือ สถานที่ให้บริการ ให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางการรักษา และตรวจเลือดเกี่ยวกับเอดส์ โดยไม่ต้องบอกชื่อและที่อยู่แต่ใช้รหัสเลขที่แทนชื่อผู้มาใช้บริการ เพื่อเป็นการแก้ปัญหาเรื่องการรักษาความลับและการเสื่อมเสียชื่อเสียงทั้งแก่ตนเองและวงศ์ตระกูลของคนไข้

คลินิกนิรนามที่สมบูรณ์แบบแห่งแรกที่ตั้งขึ้นคือ คลินิกนิรนาม สภากาชาดไทย ซึ่งตั้งอยู่ภายในสถานเสาวภา (กองวิทยาศาสตร์) บนมณเฑาะว์ประดิษฐานกับถนนพระราม 4 ข้างโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ เปิดทำการระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ เวลา 12.00-19.00 น. และวันเสาร์เวลา 09.00-12.00 น. เว้นวันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

ชลอ แดงเปี่ยม และประยงค์ ลีมิตรสกุล (2526) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่องปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการเป็นกามโรคของเด็กชายวัยรุ่น อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น และได้ทำการศึกษาค้นคว้าเด็กชายวัยรุ่น อายุ 15-19 ปี จำนวน 458 คน พบว่าเด็กวัยรุ่นที่เคยมีสัมพันธ์ทางเพศคือ ร้อยละ 52.83 ในจำนวนที่เคยมีสัมพันธ์ทางเพศพบว่าไปเที่ยวโสเภณีกับบุคคลที่ส่าสอนทางเพศถึงร้อยละ 85.95 และพบว่าเด็กวัยรุ่นชายได้รับข่าวสารทางเพศและเพศสัมพันธ์ ทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศอยู่ในระดับกลางร้อยละ 65.72 มากร้อยละ 13.10 และร้อยละ 12.01 นอกจากนี้เมื่อเกิดความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศ การเสาะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศด้วยตนเองมากขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม

ชวนชม สกลธวัฒน์ และคณะ (2530) ได้ทำการศึกษาเรื่องความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจระดับความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติทางเพศ และการคุมกำเนิดของวัยรุ่นเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวะในจังหวัดขอนแก่นพบว่าเยาวชนในปัจจุบัน

เริ่มมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เนื่องจากมีสื่อสารมวลชนที่เผยแพร่ได้อย่างแพร่หลายและรวดเร็ว ซึ่งเยาวชนส่วนใหญ่ก็จะมีประสบการณ์การสัมผัสกับสื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์มากขึ้น จึงทำให้เยาวชนเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อโรคเอดส์มากพอสมควร

เทพนม เมืองแมน (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่องความรู้ ทักษะคติ และการปฏิบัติตนของกลุ่มผู้มีการเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (ผู้ติดยาเสพติด/เกย์/โสเภณี) 700 คน ในประเทศไทย พ.ศ. 2531 พบว่า กลุ่มที่มีการเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ (ผู้ติดยาเสพติด 352 คน/เกย์ 162 คน/โสเภณี 186 คน) ส่วนมาก (เกินร้อยละ 80) มีความรู้ดีพอสมควรเกี่ยวกับการแพร่เชื้อของโรคเอดส์ และทราบดีว่าการป้องกันเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการควบคุมโรคนี้ โดยส่วนมากได้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน แม้ว่าส่วนมากของกลุ่มที่มีการเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ จะมีความรู้ในด้านการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์เป็นอย่างดี และมีทัศนคติที่ดีในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันโรคนี้ และแสดงความจำนงที่จะให้ความร่วมมือแก่หน่วยงานของรัฐอย่างเต็มที่ก็ตาม แต่ในด้านการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการระบาดของโรคเอดส์นี้ก็ยังคงพบว่ามีข้อบกพร่องอยู่มากที่ต้องแก้ไข

วิรัชสิทธิ์ สิทธิไตรย์ (2532) ได้ศึกษาความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชนไทยอายุระหว่าง 15-24 ปี พบว่า เยาวชนไทยเกินกว่าครึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อของโรคเอดส์ แต่ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและอาการของโรคเอดส์นั้น พบว่าส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ดีพอ ส่วนหนึ่งมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์คือ เชื่อว่ายุงเป็นพาหะนำเชื้อเอดส์ เพราะฉะนั้นการติดต่อของโรคเอดส์จึงง่ายมาก การป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยขณะร่วมเพศจึงไม่จำเป็น เพราะอาจติดจากถุงยุงกัดอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังเชื่อว่า การคลุกคลีกับผู้ป่วยทำให้ติดโรคได้ จึงไม่ยอมช่วยเหลือผู้ป่วย แม้ผู้ป่วยจะเป็นเพื่อนหรือญาติก็ตาม

เกื้อ วงศ์บุญสิน และเขาวรัตน์ ปรบักษ์ขาม (2533) ได้ทำการศึกษาเรื่องทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย โดยมีวัตถุประสงค์ ศึกษาความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทย ตลอดจนการใช้การวางแผนครอบครัวของเยาวชนวัยรุ่น โดยใช้ข้อมูลจากโครงการการศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติ

เกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัว ของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี จำนวน 1,018 คน ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนชายร้อยละ 52.1 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการพิเศษ อย่างไรก็ตามมีเพียงร้อยละ 62.3 ของเยาวชนดังกล่าวที่ใช้การป้องกันการติดโรค และในกรณีมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ พบว่าเยาวชนมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศอยู่ร้อยละ 17.1

รัชนิวรรณ จันทรธรรม (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่องมโนทัศน์ทางสุขภาพ และการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางสุขภาพและการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามตัวแปรเพศ และวิชาเอก รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนทัศน์ทางสุขภาพและการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูงในวิทยาลัยพลศึกษา 5 แห่ง ซึ่งเปิดสอนทั้งวิชาเอกพลศึกษาและวิชาเอกสุขศึกษา จำนวน 436 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีมโนทัศน์ทางสุขภาพ และการดูแลสุขภาพตนเองอยู่ในระดับดี เมื่อศึกษาเปรียบเทียบพบว่านักศึกษาหญิงมีมโนทัศน์ทางสุขภาพและการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักศึกษาชาย นักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีมโนทัศน์ทางสุขภาพและการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา และพบว่ามโนทัศน์ทางสุขภาพ และการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กัน

สำเร็จ แสงชื่อ และคณะ (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่ออัตราการใช้ถุงยางอนามัย และเปรียบเทียบถึงความรู้และทัศนคติต่อถุงยางอนามัยในกลุ่มที่มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยต่างกัน รวมทั้งพฤติกรรมในการใช้ถุงยางอนามัย ที่จะก่อให้เกิดการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ต่างกัน ประชากรที่ใช้ศึกษาคือ ชายที่มารับการตรวจรักษาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ที่ศูนย์กามโรคเขต และหน่วยกามโรคบางละมุง จังหวัดชลบุรี จำนวน 500 คน พบว่าผู้ที่มีอายุมากกว่าจะมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยจะมีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัยดีกว่าผู้ที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .001 และผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยจะมีทัศนคติต่อถุงยางอนามัยดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้
ถุงยางอนามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิชิต พัทธ์เทพสมบัติ (2531) ได้ทำการศึกษาเรื่องความรู้ ทัศนคติ และ
การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี
โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อรายงานสถานการณ์ในเรื่องความรู้และทัศนคติในเรื่องโรคเอดส์
และการป้องกันการปฏิสนธิของเยาวชนไทย ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์เยาวชนจำนวน
1,018 คน พบว่าในด้านความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์พบว่าเยาวชนเกือบทั้งหมดตอบว่าเคย
ได้ยินหรือทราบเรื่องโรคนี้ แหล่งที่ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่เยาวชนมากที่สุดคือ
สื่อมวลชน ด้วยบุคคล ในขณะที่เอกสารทางราชการมีอิทธิพลน้อยมาก ในเรื่องอาการ
โรคเอดส์ เยาวชนเกือบทั้งหมดมีความเข้าใจผิด หรือตอบว่าไม่ทราบเลย มีเพียง
ร้อยละ 4.9 ที่ตอบได้บางส่วน ในด้านการติดต่อร้อยละ 69.5 ของเยาวชนทราบว่า
โรคนี้ติดต่อทางใดอย่างละเอียด มีเพียงร้อยละ 30.5 ที่เข้าใจผิดหรือไม่ทราบเลย
ในด้านการป้องกันมีเพียงร้อยละ 5.4 ทราบว่าจะป้องกันได้ครึ่งหนึ่งของเยาวชนเหล่านี้
ทราบวิธีป้องกันที่ผิด ๆ หรือไม่ทราบเลยในด้านการรักษา ร้อยละ 31.8 ตอบว่ารักษา
ให้หายขาดได้ร้อยละ 68.2 ตอบได้ถูกต้องว่ารักษาให้หายขาดไม่ได้ในด้านพฤติกรรม
ทางเพศร้อยละ 61.1 เคยมีแฟนหรือคนรัก ร้อยละ 17.1 ตอบว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับ
คนรัก และร้อยละ 4.3 ของเยาวชนมีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปี อายุโดยเฉลี่ยของ
การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 16-18 ปี

วิจิต สุรัตน์เรืองชัย (2533) ได้ทำการสำรวจความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับ
โรคเอดส์ของครูประถมศึกษา ที่เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรเตรียมผู้บริหารสถานศึกษา
ระดับสูง ณ สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา พบว่า ครูประถมศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ
44.70 มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับน้อยร้อยละ 43.53 มีความรู้ในระดับ
ปานกลางร้อยละ 7.06 มีความรู้ในระดับมาก และร้อยละ 4.71 ไม่มีความรู้
เกี่ยวกับโรคเอดส์เลยในจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ส่วนมาก ร้อยละ 98.82 เคย
ได้ยินคำว่าโรคเอดส์แล้ว มีเพียงร้อยละ 1.17 เท่านั้นที่ไม่เคยได้ยิน ส่วนใหญ่ถึง
ร้อยละ 85.88 มีความเชื่อว่าโรคเอดส์ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อประชาชนที่ปฏิบัติตน
ถูกสุขลักษณะ ร้อยละ 76.47 มีความเชื่อว่าผู้ป่วยโรคเอดส์เป็นบุคคลอันตรายต่อสังคม
ร้อยละ 68.23 เชื่อว่าการที่ตนเองมีเพศสัมพันธ์กับคู่ของตนเพียงคนเดียวจะไม่มีโอกาส

ติดโรคเอดส์ได้ ร้อยละ 65.88 เชื่อว่าการจำกัดบริเวณผู้ป่วยโรคเอดส์จะทำให้สังคมปลอดภัย นอกจากนั้นเป็นความเชื่ออื่นๆ เช่น ยุงเป็นพาหะนำโรคเอดส์ เป็นต้น

เปรมศักดิ์ เพียยุระ และคณะ (2532) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติต่อโรคเอดส์ (A105) ระหว่างนักศึกษาศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพกับนักศึกษากลุ่มคณะนอกศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพในมหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างประชากรประกอบด้วย นักศึกษาในศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 422 คน คิดเป็น 21.18 % และนักศึกษานอกศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 419 คน คิดเป็น 10.40 % พบว่า นักศึกษาในศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ มีความรู้และความตื่นตัวต่อโรคเอดส์มากกว่านอกศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพอย่างมีนัยสำคัญ (ค่าเฉลี่ยความรู้ในนอกมีค่า 47.85 % , 46.46 % ตามลำดับ) อัตราการไม่ใช้ถุงยางอนามัย เมื่อใช้บริการหญิงอาชีพพิเศษของนักศึกษาในศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ นอกศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพ คิดเป็น 71.01 % , 89.14 % ตามลำดับ ซึ่งไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

วรรณิกา เรืองล้ำ (2533) ได้ศึกษาเรื่องความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเยาวชนไทยอายุ 15-24 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้เรื่องเอดส์ของเยาวชนและความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์กับปัจจัยด้านประชากร สังคม เศรษฐกิจ ทัศนคติ และประสบการณ์ของเยาวชน โดยใช้ข้อมูลจากแหล่งรับบริการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย จำนวน 1,018 ราย ผลการวิจัยพบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับการติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการของโรคเอดส์ และอายุไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการ การติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แต่ในด้านของเขตที่อยู่อาศัย การพูดคุยเกี่ยวกับโรคเอดส์กับเพื่อน สถานการณ์การทำงาน ทัศนคติต่อการที่คนหนุ่มสาวควรมีความรู้เกี่ยวกับวิธีการคุมกำเนิด ประสบการณ์ใช้วิธีการคุมกำเนิด และประสบการณ์การดูวิดีโอโป๊ และหนังสือโป๊ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับอาการ การติดต่อ การป้องกัน และดัชนีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ดังนั้นเยาวชนที่อยู่ในเขตชนบท เยาวชนที่ไม่เคยพูดคุยเกี่ยวกับโรคเอดส์กับเพื่อนเยาวชนที่ทำงานแล้ว เยาวชนที่ไม่เห็นด้วยต่อการที่ควรมีความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิด เยาวชนที่ไม่เคยใช้วิธีการคุมกำเนิด และเยาวชนที่ไม่เคยดูวิดีโอโป๊ และอ่านหนังสือโป๊มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ต่ำกว่าเยาวชนกลุ่มอื่น ๆ ฉะนั้นจึงควรให้ความสนใจ ให้ความรู้แก่

เยาวชนที่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ต่ำกลุ่มนี้ให้มากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ไพร์ซ, เดสมอนด์ และคูกูลลา (Price, Desmond and Kukulla 1985) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเข้าใจและความไม่เข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษา (High school student perceptions and misperceptions of AIDS) เป็นการศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงความรู้ ความเชื่อ และแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียน (Junior and senior high school student) โดยศึกษาจากนักเรียนจำนวน 250 คน เป็นนักเรียนชาย 118 คน นักเรียนหญิง 132 คน นักเรียนมีอายุระหว่าง 16-19 ปี พบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ค่อนข้างจำกัด นักเรียนชายมีความรู้เรื่องเอดส์มากกว่านักเรียนหญิง แต่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่รู้สัญลักษณ์เกี่ยวกับโรคเอดส์ แหล่งข้อมูลข่าวสารที่นักเรียนได้รับเกี่ยวกับโรคเอดส์ คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสือวารสาร และวิทยุ ส่วนโรงเรียนเป็นแหล่งที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์น้อยที่สุด

แมคแดวิท - เซอเรซ่า -M และคณะ (McDevitt, Teresa-M., and others, 1987) ศึกษาเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับบุคคลที่เป็นเอดส์และรักร่วมเพศ (Attitudes Toward individuals with AIDS and Homosexuals) โดยมีวัตถุประสงค์ 1) หาทัศนคติต่อคนเป็นเอดส์และรักร่วมเพศ 2) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อคนเป็นเอดส์และรักร่วมเพศ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญาตรี จำนวน 358 คน ตอบแบบสอบถามที่มีคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อเอดส์ 14 ข้อ และทัศนคติต่อโฮโมเซ็กชวลอีก 21 ข้อ ตามจากบุคคล 8 อาชีพ คือ ตำรวจ พนักงานภัตตาคาร คนเลี้ยงเด็ก ครู ดารา คนดับเพลิง แพทย์ และรัฐมนตรี ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยทำให้เกิดความกลัวโรคเอดส์ และกลัวคนรักร่วมเพศ และคิดว่าคนที่เป็นเอดส์ และพวกรักร่วมเพศควรแยกให้อยู่ห่างจากคนอื่น

คลาฮอลล์ (Clark-Hall 1988 : 2941-A) ได้ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่องความรู้และแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียน ระดับ 6, 7 และ 8 จาก

โรงเรียนประถมศึกษาในเมือง" (Knowledge and sources of information about acquired immune deficiency syndrome among sixth, seventh, and eighth grade urban elementary school pupils) การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบว่า นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษารู้อะไรบ้างเกี่ยวกับโรคเอดส์ และเพื่อแสวงหาทางเลือกเกี่ยวกับวิธีการสอนเรื่องโรคเอดส์ และต้องการทราบถึงแหล่งข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากนักเรียนระดับ 6, 7 และ 8 โรงเรียนนิลาเดลเฟีย จำนวน 116 คน พบว่านักเรียนประถมศึกษายังมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ค่อนข้างจำกัด นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์สูงกว่านักเรียนชาย จากการวิจัยยังพบอีกว่านักเรียนประถมศึกษาได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์จากสื่อมวลชน คือ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และหนังสือวารสาร

กอกกิน (Goggin, 1988) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติ และความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย (College student attitude and knowledge regarding AIDS) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติ และความรู้เกี่ยวกับเอดส์ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียจำนวน 498 คน ที่มีอายุในช่วง 18 ถึง 46 ปีขึ้นไป กลุ่มอายุต่ำกว่า 32 ปี มีประมาณร้อยละ 85 โดยการใช้แบบสำรวจของลิเกอร์ทแบบ 5 สเกล สำหรับประเมินทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ใน 4 ด้าน คือ 1) ความอ่อนแอของนักศึกษา 2) การระบาดของเอดส์ 3) ความต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเอดส์ 4) วิธีในการป้องกันเอดส์อย่างมีประสิทธิภาพ คำถามเน้นไปที่การติดต่อของไวรัส HIV และการป้องกันการติดเชื้อ นักศึกษาแสดงความสับสนเป็นอย่างมากเกี่ยวกับโรคเอดส์ แม้ว่านักศึกษาที่ได้รับเชื้อเอดส์ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างรุนแรงก็ตาม แต่นักศึกษาก็คิดว่าเขาไม่อ่อนแอ ความเข้าใจที่ผิด ๆ เกี่ยวกับวิธีการติดต่อ โดยเฉพาะการติดต่อโดยบังเอิญมีมาก ซึ่งการค้นพบสิ่งเหล่านี้นำไปสู่กลวิธีสำหรับการจัดการศึกษาเรื่องเอดส์ในมหาวิทยาลัย

มัวร์ และคณะ (Moore and others, 1988) ศึกษาเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน (Sex differences on attitudes towards AIDS among college students) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติ

เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน และเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระหว่างเพศชายและเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาจำนวน 226 คน ผลการศึกษาพบว่าถ้าได้รับเชื้อเอดส์เข้าไปแล้วจะทำให้เกิดการแพร่กระจาย เป็นไปอย่างกว้างขวางในกลุ่มรักต่างเพศ และกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีสถานภาพ และรูปแบบของการดำเนินชีวิตแบบคนโสด การศึกษาโดยทดสอบทัศนคติของนักศึกษา 226 คน เกี่ยวกับโรคเอดส์ความรู้สึกของนักศึกษาต่อคนเป็นโรคเอดส์ ความคิดว่าจะทำอย่างไรกับคนเป็นเอดส์ และการตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์จะนำไปสู่การเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศหรือไม่ ซึ่งผลทั่วไปแสดงให้เห็นว่า เพศหญิงมีความรู้สึกเห็นใจคนเป็นโรคเอดส์และจะติดต่อกับคนเป็นเอดส์มากกว่าเพศชาย เพศหญิงต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศมากกว่าเพศชาย แต่ทั้งหญิงและชายไม่คิดว่าตนเองเสี่ยงกับการเป็นเอดส์ นักศึกษาร้อยละ 80 มีความเห็นว่าการจัดโปรแกรมคัดเลือกสำหรับเอดส์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับประเทศ นักศึกษาชายร้อยละ 42 และนักศึกษาหญิงร้อยละ 7 มีความคิดว่าจะจำกัดผู้ป่วยเอดส์ เพื่อหยุดการแพร่กระจายของเอดส์ ถ้าโรคระบาดไปในพวกรักร่วมเพศ ในขณะที่เด็วกันนักศึกษาร้อยละ 20 ไม่แสดงความคิดเห็น จากการศึกษาสรุปได้ว่าเอดส์ยังมีคนเข้าใจน้อยมาก และเพื่อความหวาดกลัว ความกังวลใจเกี่ยวกับการแพร่กระจายที่มากขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อม การจัดโปรแกรมการศึกษาเรื่องโรคเอดส์จึงจำเป็นอย่างยิ่ง

บัลสเลย์ (Balsley, 1989) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจความรู้ ความเชื่อ และการเลือกปฏิบัติพฤติกรรมที่เกี่ยวกับโรคเอดส์ ในนักเรียนระดับ 10 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตเมือง (A survey of knowledge, beliefs and selected behavior practices related to acquired immunodeficiency syndrom among urban 10th grade public high school students) การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ความเชื่อ และการเลือกพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมการใช้ยาที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคเอดส์ ของนักเรียนระดับ 10 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 34 แห่ง ในนิลาเดลเฟีย ปรากฏว่าจากโรงเรียน 33 แห่ง (ร้อยละ 97) มีนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามกลับมา 1,513 คน พบว่า มีนักเรียนร้อยละ 91 ทราบว่าโรคเอดส์สามารถติดต่อกันได้โดยการใช้เข็มและกระบอกฉีดยาร่วมกัน ร้อยละ 93 ทราบว่าโรคเอดส์ติดต่อกันได้จากการร่วมเพศดดยไม่ป้องกัน และร้อยละ

86.5 ทราบว่าติดต่อกันได้จากมารดาที่เป็นโรคเอดส์ ยังมีนักเรียนจำนวนมากได้รับข่าวสารที่ไม่ถูกต้อง และมีมโนทัศน์ที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวี (HIV) ทาง การติดต่ออื่น ๆ จากการวิจัยยังพบอีกว่า ในด้านความรู้นักเรียนหญิงมีความรู้ที่ถูกต้อง มากกว่านักเรียนชาย นักเรียนผิวขาวมีความรู้มากกว่านักเรียนผิวดำ เมื่อพิจารณา ด้านความเชื่อก็พบว่านักเรียนหญิงมีความเชื่อมากกว่านักเรียนชาย ในเรื่องที่ว่านักเรียน ที่เป็นโรคเอดส์มีสิทธิที่จะไปโรงเรียน และนักเรียนหญิงยังมีเจตนาที่ดีต่อนักเรียนที่เป็น โรคเอดส์มากกว่านักเรียนชายอีกด้วย นักเรียนจากแถบเอเชียให้ความสนใจต่อการ เรียนรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยมาก นอกจากนี้ยังพบอีกว่า นักเรียนร้อยละ 65 เคยมี เพศสัมพันธ์มาแล้ว นักเรียนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วนั้น ร้อยละ 36 มีคู่นอนตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป และนักเรียนร้อยละ 74 มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกก่อนอายุ 15 ปี นักเรียนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้วนี้ ร้อยละ 68 ตอบว่า ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย และร้อยละ 4.8 (นักเรียน 68 คน) ตอบว่า เคยใช้ยาเสพติดชนิดฉีดอีกด้วย

เบอร์เนียร์ และคณะ (Bernier, Moor, Catherine M., 1990)

ศึกษาเรื่องความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย (AIDS : Knowledge, Attitudes and Behavior of College students) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของ นักศึกษาระดับวิทยาลัย และหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระดับวิทยาลัยและหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรจากมหาวิทยาลัยโลเวลล์ จำนวน 264 คน ได้แบบสอบถามกลับคืนร้อยละ 100 จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีความรู้สูงและมีทัศนคติ ในการป้องกันตนเองสูงในบางประการ แต่ส่วนรวมยังมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อไป ไม่มี ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และพฤติกรรม แต่มีความสัมพันธ์บางประการระหว่างทัศนคติ และพฤติกรรม

ซีเกิล และคณะ (Siegel, David and others, 1991) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมตอนปลายในเขตเมือง (Aids knowledge Attitudes and Behavior Among Inner City Junior High School Students) วัตถุประสงค์เพื่อทราบความรู้ ทัศนคติและการปฏิบัติ เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมตอนปลาย ผลจากการสำรวจความรู้ ทัศนคติและ

พฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมต้น 3 ระดับ ในเขตเมือง จำนวน 1,967 คน อายุเฉลี่ย 11-16 ปี 48 % เป็นชาย 33 % เป็นชาวเอเชีย 31 % เป็นแอฟริกัน-อเมริกัน 24 % เป็นชาวลาติน และ 5 % เป็นชาวผิวขาว ชาวแอฟริกัน-อเมริกัน มีความรู้เกี่ยวกับเอดส์มากกว่าชาวเอเชีย ลาติน และชาวผิวขาว เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการได้รับการสอนเกี่ยวกับเอดส์ ในโรงเรียนซึ่งมีความเชื่อผิด ๆ เกี่ยวกับสาเหตุและการติดต่อของโรคเอดส์เชื่อว่า เด็กนักเรียนที่เป็นโรคเอดส์ไม่ควรเรียนร่วมโรงเรียนเดียวกัน นักเรียนบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ ดื่มเหล้า และใช้ยาเสพติด ผลจากรายงานพบว่าผู้ชายมีความเสี่ยงสูงกว่าผู้หญิงด้านเพศสัมพันธ์ มีความเชื่อว่าควรใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกันโรคเอดส์ นี้แสดงให้เห็นว่าควรจะได้มีการปรับปรุงความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลจากพฤติกรรมเสี่ยงของโรคเอดส์

สรุปผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการแพร่เชื้อโรคเอดส์ เรื่อง การติดต่อ การป้องกัน รวมทั้งการรักษาโรคเอดส์ อย่างผิด ๆ ส่วนการปฏิบัติยังต้องแก้ไขอยู่มาก ทั้งในด้านการใช้ถุงยางอนามัย และการใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน พบว่าเยาวชนไม่ชอบใช้ถุงยางอนามัยมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยน้อยมาก ทางด้านเข็มฉีดยาพบว่า ยังใช้เข็มฉีดยาร่วมกันอยู่ พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในวัยรุ่นสูงสุดคือ พวกส้าส่อนทางเพศ พวกกรักร่วมเพศ พวกติดยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้นเลือด บุคคลที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ อัตราเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ต่ำที่สุด บุคคลที่ไม่ส้าส่อนทางเพศ ไม่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน และไม่สัมผัสกับเลือดที่มีเชื้อเอดส์

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ มีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับความรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ในวัยรุ่น และนักศึกษา ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยในเรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความรู้ ทัศนคติที่ดี และมีกรปฏิบัติที่ถูกต้องในการป้องกันโรคเอดส์ของนักศึกษาต่อไป